

РЕШЕНИЕ

№ 2102

гр. София, 31.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 16.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **11914** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба вх. № Ж 2319 от 04.12.2020 г. по описа на Център за градска мобилност ЕАД, подадена от К. П. И. от [населено място], срещу принудителна административна мярка (ПAM) по чл.171, т. 5, б „б“ от ЗДвП изразяваща се в преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, на лек автомобил марка „Н. П.“ с рег. [рег.номер на МПС], приложена на 20.11.2020г.

Жалбоподателят счита преместването на автомобила му за незаконосъобразно и аргументира искането си за отмяната на принудителната административна мярка с твърдение, че административното нарушение не е доказано и ПAM е постановена в нарушение на процесуалния и материалния закон. Твърди също така, че в района в който е осъществено принудителното преместване не е налице поставен пътен знак В27, В28 или друг знак, указващ за принудително преместване на паркирани автомобили. Не отрича че автомобила е паркиран на тротоар, но паркирането му твърди, че не нарушава видимостта на участници в движението към пътни знаци или маркировка на пътното платно в участъка, в който се е намирал. Сочи, че с разположението си автомобила не е създавал трудности или опасност за преминаване на пешеходци по наличния тротоар или на участници в движението по пътното платно. С жалбата е предявен и иск с

правно основание чл.1 ал.1 от ЗОДОВ, като с Определение от 27.01.2021г.по предявения иск с това правно основание производството е разделено, като по настоящето дело е оставена за разглеждане жалбата срещу принудителната административна мярка.

Искането до съда е за обявяване на нищожността, респ. за отмяна на принудителната административна мярка, както и за направените в производството разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован не се явява и представлява. В писмено становище, постъпило в съда на 16.03.2021г. и докладвано на председателя на състава след заседанието, поддържа жалбата си, изразява съгласие за провеждане на делото в отсъствието му, като формулира искания за представяне на заповед за налагане на принудителната мярка или протокол за налагането ѝ, в случай че това е станало по устно разпореждане на служител на ЦГМ. При претенция за разноски за адвокатски хонорар прави искане същият да бъде намален до минимума.

Ответникът, М. В. М. - служител на длъжност инспектор-контрол паркиране в ЦГМ ЕАД, чрез адв.Г., в писмена молба от 20.01.2021г., представя административната преписка, образувана в ЦГМ, като намира жалбата за неоснователна. Неоснователност на жалбата се поддържа и в молба, постъпила по делото на 11.03.2021г. Претендират се разноски за адвокатско възнаграждение.

От фактическа страна се установява:

На 20.11.2020г. сутринта в 09.10 автомобил „Н.“ с ДК СВ 6261 АР , собственост на жалбоподателя, е бил паркиран на тротоара на [улица] върху тротоара,за което са съставени снимкови изображения /стр.51,53 и 54/.

В констативен протокол / л.49/, съставен на 20.11.2020г. от М. М. – длъжностно лице при ЦГМ, е отразено, че на същата дата в 09.10 ч е разпоредил ПАМ-принудително преместване на МПС„Н.“ с ДК СВ 6261 АР , собственост на жалбоподателя, който е бил паркиран на [улица] върху тротоара -нарушение по чл.94 ал.3 от ЗДвП. В констативния протокол е съставена скица, отразяваща точното разположение на автомобила спрямо улицата, местоположението му върху тротоара и спрямо бл.38. Изготвен е и снимков материал. Нарушението, часът на преместване и автомобилът са отразени в протокол за принудително преместване на ППС с рег. № 34549/20.11.2020г/л.48/, както и в Протокол на екипите за принудително преместени ППС / л.46/ и в Протокол за принудително преместване на ППС на сл.авт.№ 59 за 20.11.2020г. с час на тръгване 07.40 и час на пристигане 1250 часа. От приложения Отчет за принудително преместени ППС се установява, че автомобила на жалбоподателя е постъпил на паркинга в 9.25 часа и напуснал същия в 10.00 часа. / л.50/.

От изготвените снимки /стр.51,53 и 54/ ясно се вижда,че лекият автомобил на жалбоподателя е паркиран изцяло на тротоара до [жилищен адрес] в нарушение на чл.98 ал.1 т.1 от ЗДВП, както и в нарушение на нормата на чл.94 ал.3 от ЗДВП, съгласно която за престой и паркиране в населените места пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя. Допуска се престой и паркиране на моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2,5 тона върху тротоарите, само на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци.

При изложената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Жалбата срещу ПАМ е депозирана чрез административния орган, на 04.12.2020г., в срока по чл.140, ал.1 АПК и е допустима.

Оспорената ПАМ е издадена от компетентен орган – служител- инспектор контрол паркиране в ЦГМ ЕАД, оправомощен със Заповед на Кмета на Столична община № РД-09-486/2/ 02.07.2020г.. в съответствие с чл.168 от ЗДвП/л.32/.Правомощията на органа произтичат от заповед № СОА-18-РД-95-484/14.08.2018г на Кмета на Столична община / л.27-30/. Видно от протокол за принудително преместване на ППС № 34459/20.11.2020г. , МПС на жалбоподателя, е отразено същия ден, с посочен час и място на нарушението, които съвпадат с посочените по-горе.

По аргумент за обратното от чл.172, ал.1 от ЗДвП, за мярката по чл. 171, т. 5, б. „б” от ЗДвП не е задължителна писмена форма. Разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП изисква наличие на мотивирана, респ. писмена заповед само за налагането на ПАМ по другите хипотези на чл. 171 от същия закон -, т.1, 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7. Заповедта може да е устна или изразена чрез действие, което е в съответствие с чл.59, ал.3 от АПК.

Не се констатират съществени нарушения на административнопроизводствените правила по издаване на ПАМ. Принудителните административни мерки по чл. 171, т. 5 ЗДвП се налагат с административен акт, който се издава в устна форма, с оглед на което допустимо е доказването на административното нарушение с всички допустими средства, в т.ч. и снимков материал, какъвто е приложен в преписката. Констатациите на административния орган, отразяващи действията му по разпореждането за принудително преместване на автомобила, както и основанията за тях, а именно – нарушение на чл.94 ал.3 от ЗДвП, както и мястото на извършването му, са отразени в Констативен протокол от 20.11.2020г., 09.10 часа / л.49/.

В констативния протокол е посочено, че автомобилът е паркиран на [улица] върху тротоара – посочена е и нарушената разпоредба – чл.94 ал.3 ЗДвП, която урежда къде се спират за престой и паркиране ППС. От снимките, приложени по делото, както и от скицата към констативния протокол, ясно се вижда, че автомобилът е паркиран изцяло на тротоара, до бл.38. Следователно паркирането по видимия на снимките начин, е в нарушение на чл.94 ал.3 и на чл.98 ал.1 т.1 от ЗДвП. Паркирането върху тротоари е позволено в хипотезата на чл.94 ал.3 от ЗДвП, но само ако има отстояние от 2 м за преминаване на пешеходци и ако паркирането е на определените от собствениците на пътя или администрацията места. В случая не се твърди да е налице подобна хипотеза.

Поради изложеното съдът намира, че ПАМ е наложена на основание чл.171, т.5, б. „б“ предл.2 от ЗДвП. Именно в чл.171, ал.1, т.5 ЗДвП са предвидени изрично случаите, при които може да бъде приложена ПАМ „преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач“. Разглежданата ПАМ може да се прилага в хипотезите:.. когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението; (чл. 171, ал. 1, т. 5, б. „б“ ЗДвП). В случая, паркирането на тротоар, в нарушение на правилата, очевидно изпълва състава на разпоредбата на чл.171 ал.1 т.5

б.б предл.2 от ЗДвП, доколкото създава опасност и прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. Видно е от снимковия материал, че автомобила заема почти изцяло тротоара в участъка, където е паркиран, като за преминаването по тротоара в този участък от останалите участници в движението / пешеходци/ остава изключително малко пространство, което създава опасност за движението им.

По силата на чл.171, т.5, б.,б”, предл. второ от ЗДвП, според което паркирано ППС, без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, се премества, когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението, нормата е императивна и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност, административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административното нарушение. Преценявайки законосъобразността на оспорения акт, съдът приема, че ответникът е изпълнил доказателствената си задача по чл.170, ал.1 АПК да установи, че превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение и създава пречки за останалите участници в движението, поради което наложената ПАМ не се явява засягаща адресата в по-голяма степен от необходимото за целта ѝ. С оглед на изложеното жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

Ответникът по жалбата претендира разноски за адвокатско възнаграждение. Видно от представеното пълномощно за адв.Г., в същото е отразено, че възнаграждението за адвокат е заплатено по банков път, но доказателства за плащането му по този начин не се представени, поради което и разноските не са доказани и не следва да се присъждат.

По изложените съображения съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. П. И. от [населено място], срещу принудителна административна мярка „Преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия водач или на упълномощено от него лице”, предприета спрямо управлявания от него автомобил „Н. П.” с рег. [рег.номер на МПС] на 20.11.2020г. от М. В. М. - служител на длъжност инспектор- контрол паркиране в ЦГМ ЕАД. Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: